

Букурещъ. Румънитъ сж довели изъ Германия новъ князъ, а тоя князъ, както ми се чини, ще бжде по-добъръ отъ Куза. Да потропаме и на неговитъ врата... Българитъ трѣбва да изпитатъ всичкитъ срѣдства.

Изъ манастира се упжтихме къмъ Кишньовъ, преминахме презъ Комратъ, презъ Кубей, презъ Болградъ, презъ с. Тумарево, и дойдохме въ Галацъ.

Когато си починахме малко, то отидохме въ село Циганка, т. е. на мушията при Никола Балкански, дето и презимувахме. Г. Балкански се обеща да ни дава сѣно и ечмикъ за шесть коня и одая за нази, безъ никаква плата.

Въ това време влашкото правителство разпущаше самоволниците, които бѣше събрало въ времето на революцията. Между самоволниците бѣха и мнозина наши българи. Румънскитъ министри повикали по-образованитъ българи, дали имъ по 20 или 30 жълтици; а тия съставили таенъ комитетъ, заклевали проститъ българи и казвали имъ да се приготвяватъ, защото имало нѣщо. Разбира се, че всичкото това бѣше само една гола лъжа, която бѣше полезна само за Касабова, за Грудова, за Диаманди и пр. Когато дойдохме въ Букурещъ, то Раковски излѣзе по чаршията, срещналъ се съ Касабова и попиталъ го:

— А бе, Иване! Я кажи ми ти: защо сте заклевали хората и защо сте ги лъгали? Кажи ми — баремъ имате ли нѣкоя наредба или работите кѡравата?

Иванъ Касабовъ му отговорилъ:

— Най-напредъ трѣбва да се закълнешъ, и тогава вече да ти кажа.

Раковски, като си бѣше малко нетърпеливъ, захваналъ да го кълне и да попържа и